

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1425/2024
31.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Василија Томића, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Василија Томића, адвоката Жељке Томљеновић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 36/22 од 15.04.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 489/24 од 29.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Василија Томића, адвоката Жељке Томљеновић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 36/22 од 15.04.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 489/24 од 29.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 36/22 од 15.04.2024. године окривљени Василије Томић оглашен је кривим, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, коју ће издржати по правноснажности пресуде, а у коју му се урачунава време проведено у притвору, како је то одређено изреком пресуде и изречена му је мера безбедности забране управљања моторним возилом и то категорије Ц, Ц1, Ц1Е и ЦЕ, у трајању од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом одређено је да трошкове кривичног поступка сноси окривљени, с тим што ће о њиховој висини суд одлучити посебним решењем, а представници породице сада пок. АА - ББ и сада пок. ВВ – ГГ, су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 489/24 од 29.07.2024. године, делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Крушевцу, преиначена је пресуда Вишег суда у Крушевцу К 36/22 од 15.04.2024. године, само у делу одлуке о кривичној

санкцији, па је окривљени Василије Томић, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, за које је том пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 29.01.2022. године до 24.03.2022. године, док су жалба јавног тужиоца у осталом делу и жалба браниоца окривљеног, одбијене као неосноване и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Василија Томића, адвокат Жељка Томљеновић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Василија Томића недозвољен, односно да у односу на повреду чланова 33. и 34. Устава Републике Србије, нема прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, из члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног се у поднетом захтеву за заштиту законитости, позива на одредбу општег карактера из члана 485. став 1. тачка 1) и 3) ЗКП, не опредељујући о којој тачно повреди закона је реч. У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је другостепени суд поступио супротно одредби члана 445., 446. и 447. ЗКП, обзиром да на претрес (који у конкретном случају, како то налази Врховни суд, пред тим судом није ни одржан, већ је одлука другостепеног суда донета на јавној седници) није позвао браниоца окривљеног и у вези са тим суштински износи своје мишљење да кривични поступак није законито спроведен, јер је окривљеном повређено право на одбрану из члана 68. став 1. тачка 6), 8) и 10) ЗКП, као и да су повређени чланови 33. и 34. Устава РС, те да је суд пропустио да одбрани, сходно одредби члана 303. ЗКП достави налаз и мишљење супервештака – Завода за судску

медицину у Нишу и да одбрани остави додатни рок за предлагање потребних доказних радњи. Надаље, бранилац оспоравајући чињенично стање у правноснажној пресуди, као неразјашњено и погрешно утврђено, износи сопствену анализу и оцену доказа и сопствену верзију критичног догађаја, као и сопствене чињеничне закључаке у погледу доказаности појединих чињеница и психичког односа окривљеног према учињеном кривичном делу, супротне чињеничним утврђењима и закључцима суда у побијаној правноснажној пресуди. У вези са тим, суштински истиче да је суд погрешно оценио изведене доказе, и то како обављена вештачења тако и исказе сведока ДД, ЂЂ и ЕЕ, као и да је првостепени суд био у обавези да одреди и треће вештачење ради утврђивања концентрације алкохола у крви код окривљеног, имајући у виду да постоји несклад између налаза и мишљења вештака др Ружице Стевановић и Завода за судску медицину Ниш, у погледу ове околности, те наводи да из налаза и мишљења Факултета техничких наука - Департман за саобраћај у Новом Саду, није поуздано утврђено тачно „место удара“ и да ли је до њега дошло у левој или десној коловозној траци. Бранилац, у погледу наведеног указује на пропуст, који је, суд учинио руководећи главним претресом, обзиром да није прихватио да се изврши ново саобраћајно вештачење, које би спровела комисија вештака, а којим вештачењем би се поуздано утврдило место контакта, што би било од значаја за утврђивање чињеничног стања и околности које се тичу тога ко је изазвао саобраћајну незгоду, као и других услова на путевима који су довели до саобраћајне незгоде. По оцени Врховног суда, изнети наводи браниоца, представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП.

У осталом делу, бранилац окривљеног наводи да одређене чињенице нису узете у обзир приликом доношења одлуке нижестепених судова везано за кривичну санкцију, и то пре свега године живота окривљеног и његово психичко стање пре и после критичног догађаја и указује на погрешну оцену чињеница од којих зависи одлука о кривичној санкцији, суштински наводећи да је казна која је изречена окривљеном Василију Томићу превисока и да није правилно одмерена, те оспорава закључак суда у погледу сврхе кажњавања у конкретном случају, који наводи, по оцени Врховног суда, представљају повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП

Како повреде на које се захтевом браниоца указује - члан 68. став 1. тачка 6), 8) и 10), 303., 440, 441. став 1., 445., 446. и 447. ЗКП, не представљају законске разлоге, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Василија Томића, у овом делу, оценио као недозвољен.

Поред овога, бранилац у захтеву наводи да су доношењем побијаних пресуда повређене уставне гаранције прописане чланом 33. и 34. Устава РС. Међутим, када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде или ускраћивања људских права и слобода (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП), према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права и слобод окривљеног или другог учесника у поступку, која су зајамчена Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, па како бранилац окривљеног уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда, то по оцени Врховног суда поднети захтев, у овом делу, нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у односу на део захтева који је оцењен недозвољеним, те на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП у односу на део захтева који нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци решења.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**